

คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

จริยา ทะล่งวิทย์

คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

อีเมล: ta.jariya@gmail.com

Received : Dec 11, 2018 Revised : Jan 28, 2019 Accepted : Mar 14, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ของนักศึกษาคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และเปรียบเทียบคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาศาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา และสาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 300-21006 การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 72 คน สาขานาฏศิลป์สากลศึกษา จำนวน 1 คน สาขาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 26 คน สาขาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา จำนวน 21 คน รวมจำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งเป็นแบบประมาณค่า โดยวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา โดยทดสอบ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1) คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.87$) ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.68$) ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.82$) ด้านความรักในการเรียน อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.80$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.82$) ด้านมองโลกในแง่ดี อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.87$) ด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.81$) และด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการในการเรียนรู้ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.21$)

2) คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาแต่ละสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาศาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$) นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) และนักศึกษาสาขานาฏศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.30$)

- 3) นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน
- 4) นักศึกษาแต่ละสาขาวิชาเอกมีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: การเรียนรู้แบบนำตนเอง

Self-Directed Learning Characteristic of Undergrad Student, Faculty of Education, Bunditpatanasilapa Institute

Jariya Talangwit

Faculty of Education at Bunditpatanasilapa Institute

E-mail: ta.jariya@gmail.com

Abstract

This research aimed to examine self-directed learning among undergrad student and compare the self-directed learning among the undergrad student with different majors: Thai dramatic art, international dramatic art, Thai music and western music. The research population consisted of 120 students who were enrolled in the learning and classroom management course.

The research instrument was a rating-scale questionnaire on the Self-Directed Learning. Data were analyzed in terms of percent, mean, standard deviation, t-test and the statistical technique of Analysis of Variance or ANOVA was employed to compare the Self-Directed Learning.

The research result 1) The students had the self-directed learning characteristics at high level in overall; moreover when each aspect of the characteristic was considered one by one founded in term of providing educational opportunities, responsibilities for learning, love of learning, creative thinking, optimistic prospect, and necessary skill for learning and solving at high level and in terms of creative thinking and learning independence skills at middle level. 2) The students had the self-directed learning characteristics at high level in overall; moreover when each aspect of the characteristic was considered the majors founded Thai dramatic art, Thai music and Western music at high level and international dramatic art at middle level. 3) Male and female undergrad student, there were no difference. 4) The overall self -directed learning characteristics of the majors were no difference.

Keyword: Self-Directed Learning

บทนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. 2542: 2)

การเรียนรู้แบบนำตนเอง (Self-Directed Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสามารถเพิ่มขีดความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง มีความรับผิดชอบและความพยายามในการเรียนรู้ได้อย่างต่อเนื่องตามความสามารถหรือตามสถานการณ์การเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ผู้เรียนกำกับกับการเรียนรู้ของตนเองได้โดยไม่ต้องแยกออกจากกลุ่มหรือผู้เรียนคนอื่นๆ และสามารถเชื่อมโยงความรู้และทักษะต่างๆ (Hiemstra, R. 1994: 1) การเรียนรู้แบบนำตนเองทำให้ผู้เรียน เรียนได้มากกว่าการเป็นผู้รับแต่เพียงฝ่ายเดียว ผู้เรียนจะเรียนแบบตั้งใจและต่อเนื่อง มีจุดมุ่งหมายและแรงจูงใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ดีกว่า และยาวนานกว่าผู้เรียนที่รอรับคำสั่งจากครูฝ่ายเดียว ซึ่งทำให้บุคคลสามารถเรียนรู้ได้อย่างไม่สิ้นสุด (สมคิด อิศระวัฒน์. 2532: 73) นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียน เรียนรู้วิธีการลงมือปฏิบัติ เรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น และเรียนรู้ที่จะเป็นบุคคลที่ใช้ศักยภาพของตนเองเพื่อทำประโยชน์แก่ส่วนรวมอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งการเรียนรู้แบบนำตนเองผู้เรียนจะเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิธีการเรียนรู้ แหล่งเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่นด้วยก็ได้

การเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทฤษฎีกลุ่มมนุษยนิยม (Humanism) ที่ให้ความสำคัญกับความเป็นมนุษย์ และมองมนุษย์ว่ามีคุณค่า มีความดีงาม มีความสามารถ มีความต้องการ และมีแรงจูงใจภายในที่จะพัฒนาศักยภาพของตนเอง (ชนัท ธาตุทอง. 2559: 62) กุลิเอลมีโน (Gulielmino. 1997)อ้างถึงในแสงเดือน เจริญฉิม และคณะ. 2555: 2) พบว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิบัติงาน และ แบกสเตอร์ (Baxter. 1994: 2920) พบว่า ผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองสูงจะมีความเชื่อมั่นในการทำงานมากกว่าผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองที่ต่ำกว่า ดังนั้นการนำวิธีการเรียนรู้แบบนำตนเองมาใช้น่าจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาตนเองทั้งในด้านการเรียนรู้ และประสิทธิภาพในการทำงาน

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เน้นการปฏิรูปการศึกษาของประเทศไทยทั้งด้านการบริหาร การจัดการเรียนการสอน โดยมีจุดเน้นให้มีการจัดการศึกษาตลอดชีวิต และการสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ การศึกษาคุณภาพชีวิต และสังคมบูรณาการอย่างสมดุลระหว่างปัญญาธรรม คุณธรรม และวัฒนธรรม เป็นการศึกษาตลอดชีวิตเพื่อคนทั้งปวง มุ่งสร้างพื้นฐานที่ดีในวัยเด็ก ปลูกฝังความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคมตั้งแต่วัยการศึกษาพื้นฐานและพัฒนาความรู้ ความสามารถ เพื่อการทำงานที่มีคุณภาพ การศึกษาตลอดชีวิตเป็นกระบวนการจัดการศึกษาที่ผสมผสานการศึกษาทุกรูปแบบ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนสามารถเรียนรู้ได้ทุกสถานการณ์ เวลา และสถานที่อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ความต้องการและ

ความสุขใจ เพื่อการพัฒนาบุคคลอย่างเต็มศักยภาพให้มีความรู้ ทักษะและประสบการณ์อย่างเพียงพอต่อการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพและการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้อย่างเหมาะสมในทุกช่วงชีวิต (การศึกษาไทย, วารสาร.2547: 59)

การศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นเป็นการศึกษาที่เตรียมความพร้อมเพื่อป้อนทรัพยากรบุคคลเข้าสู่ระบบการทำงานจริง การเรียนการสอนจึงต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นวิธีการจัดการศึกษาที่สนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจตามเป้าหมายของตนเองมากกว่าที่จะให้ผู้อื่นกำหนดเป้าหมายให้ ผู้เรียนจะเป็นผู้กำหนดการเรียนรู้ของตนเอง ริเริ่มการเรียนรู้ของตนเองโดยจะมีผู้ให้การช่วยเหลือหรือไม่ก็ตาม ผู้เรียนจะรู้ว่าตนเองต้องการเรียนรู้อะไร มีเป้าหมายในการเรียนรู้อย่างมีแบบแผนสามารถเลือกสรรทรัพยากรที่ใช้ในการเรียนรู้ได้ รู้จักเลือกใช้กลยุทธ์ที่เหมาะสมในการเรียนรู้ และสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองได้ ซึ่ง Brockbank and McGill (2007: 4) กล่าวว่า การศึกษาในระดับอุดมศึกษาต้องให้ผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ เป็นการเรียนระดับสูงเต็มตามศักยภาพของผู้เรียน และพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่เรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถที่จะคิดวิเคราะห์ความรู้ วิเคราะห์ตนเองและสังคมโลก

คณะศิลปศึกษามีภารกิจในการผลิตบัณฑิตครูสาขานาฏศิลป์และดนตรี โดยมีการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อเตรียมพร้อมให้นักศึกษามีคุณลักษณะของครูที่ดี และมีความรอบรู้ในศาสตร์สาขาวิชาของตน นักศึกษาจึงต้องมีความตระหนักรู้อยู่ตลอดเวลาว่า ตนเองจะต้องก้าวออกไปเป็นแบบอย่างที่ดีงามของสังคม ทั้งในด้านการสอน การเรียนรู้ บทบาทหน้าที่ของผู้ให้ รู้จักและเข้าใจผู้เรียน บุคลิกภาพที่น่าเคารพศรัทธา ฉะนั้นการพัฒนาด้านตนเองจึงถือเป็นเรื่องที่สำคัญ เพราะหากครูไม่พัฒนาด้านตนเองอย่างต่อเนื่องให้ทันกับความเปลี่ยนแปลงของสภาพสังคม และความก้าวหน้าของเทคโนโลยีแล้วอาจจะส่งผลอันยิ่งใหญ่ออกมาต่อผู้เรียนและระบบการศึกษาอันเป็นรากฐานแห่งความมั่นคงของประเทศชาติ ดังนั้นการปฏิบัติหน้าที่ครูในปัจจุบันมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง เพื่อให้สามารถพัฒนาด้านตนเองได้อย่างต่อเนื่อง อันจะส่งผลให้เป็นบุคคลที่ทรงคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งเกียรติแห่งวิชาชีพครูต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
2. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 300-21006 การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 72 คน สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา จำนวน 1 คน สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 26 คน สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา จำนวน 21 คน รวมจำนวน 120 คน

ระยะเวลาในการวิจัยครั้งนี้คือ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560

ตัวแปรที่จะศึกษาในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ สาขาของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ซึ่งแบ่งเป็น 4 สาขาวิชา คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา และสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา

ตัวแปรตาม คือ ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลเพื่อนำมาพัฒนาการเรียนรู้แบบนำตนเองในรายวิชาต่างๆ ของระดับปริญญาตรี
2. มีแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
3. เป็นข้อมูลให้หน่วยงานเพื่อกำหนดแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษาให้สามารถสร้างสังคมการเรียนรู้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

นิยามและความเป็นมาของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

การเรียนรู้แบบนำตนเอง คือ การเรียนรู้ที่เกิดจากผู้เรียนมีความต้องการที่จะเรียนรู้ กำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้ วิธีการ แหล่งเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยอาจจะได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นด้วยก็ได้

กุทลิเอลมีโน ลอง และฮิมสตรา (2004: 1-12 อ้างถึงในนิตดา อังสุวิทย์ 2550: 13-14) ได้กล่าวถึงประวัติของการเรียนรู้แบบนำตนเองที่เกิดขึ้นในสมัยอเมริกาว่า บรรยาการของการศึกษาด้วยตนเอง (Self-education) เริ่มขึ้นตั้งแต่สมัยที่อเมริกาเป็นอาณานิคม ผู้สนใจทั้งเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มที่

ร่วมกันศึกษาด้วยเรื่องที่อยู่ในความสนใจได้แก่ ข้อความในคัมภีร์ไบเบิล และศาสนาอื่นๆ วรรณคดีที่ยิ่งใหญ่ การทำฟาร์ม การทำสวน การซ่อมบ้าน ภาษา และศิลปะพื้นบ้าน เป็นต้น การเรียนรู้แบบนำตนเองมีความสำคัญต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต เนื่องจากเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่สามารถนำมาปรับใช้ได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นความก้าวหน้าหรือความเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด หากเป็นบุคคลที่มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองก็จะสามารถปรับตัวเพื่อทำความเข้าใจกับความรู้ใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ

ลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นคุณลักษณะที่สำคัญ อันจะส่งผลให้บุคคลสามารถก้าวเข้าสู่เป้าหมายสำคัญในการศึกษานั้นคือ การเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ ซึ่งลักษณะของการเรียนรู้แบบนำตนเองซึ่งกุกลิเอลมีโน (Guglielmino, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Development of the self-Directed Learning Readiness Scale ผลงานวิจัยนี้ชี้ชัดว่า บุคคลจะมีความพร้อมในการเรียนรู้แบบนำตนเองได้นั้นจะต้องมีลักษณะความพร้อมของการเรียนรู้ 8 ด้าน คือ

1. การเปิดโอกาสต่อการเรียนรู้ (Openness to learning opportunities) ความสนใจในการเรียน ความพอใจในความคิดริเริ่มของตนเอง ความรักการเรียน และความคาดหวังว่าจะเรียนอย่างต่อเนื่อง ความสนใจหาแหล่งความรู้ การมีความอดทนต่อข้อสงสัย การมีความสามารถในการยอมรับคำวิจารณ์ และการมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้

2. การมีนิทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ (Self concept as an effective learner) ได้แก่ ความมั่นใจที่จะเรียนรู้ด้วยตนเอง ความสามารถในการแบ่งเวลาให้การเรียน การมีวินัย การมีความรู้เกี่ยวกับความต้องการการเรียนรู้ และแหล่งทรัพยากรทางความรู้และการมีทัศนคติต่อตนเองว่าเป็นผู้กระตือรือร้นในการเรียนรู้

3. การมีความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียนรู้ (Initiative and independence in learning) ได้แก่ การแสวงหาคำตอบจากคำถามต่างๆ ชอบแสวงหาความรู้ ชอบมีส่วนร่วมในการกำหนดปرابการณ์การเรียนรู้ มีความมั่นใจในความสามารถที่ทำงานด้วยตนเองได้ดี รักการเรียนรู้อุพอใจในทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ รู้แหล่งทรัพยากรทางความรู้ มีความสามารถในการพัฒนาแผนการทำงานของตนเอง และมีความริเริ่มในการเริ่มโครงการใหม่ๆ

4. การยอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้ของตนเอง (Informed acceptance of responsibility for one's own learning) ได้แก่ การยอมรับจากผลการเรียนว่าตนเองมีสติปัญญาปานกลาง ความเต็มใจในสิ่งที่ยากหากเป็นเรื่องที่สนใจ และมีความเชื่อมั่นในวิธีการเรียนและสืบสวน สอบสวนทางการศึกษา

5. ความรักในการเรียน (Love of learning) ได้แก่ การชื่นชมบุคคลที่ค้นคว้าอยู่เสมอ การมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเรียน และสนุกกับการสืบสอบค้นคว้า

6. ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) ได้แก่ การมีความกล้าเสี่ยงกล้าลอง มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหา และความสามารถคิดวิธีการเรียนในเรื่องหนึ่งๆ ได้หลายวิธี

7. การมองอนาคตในแง่ดี (Positive orientation to the future) ได้แก่ การมองตนเองว่าเป็นผู้เรียนรู้ตลอดชีวิต ชอบคิดถึงอนาคต เห็นปัญหาว่าเป็นสิ่งท้าทาย และไม่ใช้เครื่องหมายที่จะให้หยุดทำ

8. ความสามารถในการใช้ทักษะทางการศึกษา การเรียนรู้ในการแก้ปัญหา (Ability to use basic study skill and problem-solving skill) ได้แก่ การมีความสามารถในการใช้ทักษะการเรียนรู้ในการแก้ปัญหา คิดว่าการแก้ปัญหาเป็นสิ่งที่ท้าทาย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 300-21006 การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 72 คน สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา จำนวน 1 คน สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา จำนวน 26 คน สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา จำนวน 21 คน รวมจำนวน 120 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศและสาขาวิชา

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง จำนวน 8 ด้าน ตามแนวคิดของกุกลีเอลมีโน (Guglielmino) จำนวน 50 ข้อ ประกอบด้วย

1. ด้านเปิดโอกาสในการเรียนรู้ จำนวน 8 ข้อ
2. ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ จำนวน 6 ข้อ
3. ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน จำนวน 7 ข้อ
4. ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง จำนวน 6 ข้อ
5. ด้านความรักในการเรียน จำนวน 6 ข้อ
6. ด้านความคิดสร้างสรรค์ จำนวน 6 ข้อ
7. ด้านมองอนาคตในแง่ดี จำนวน 6 ข้อ

8. ด้านทักษะที่จำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา จำนวน 5 ข้อ

แบบสอบถามชุดนี้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของลิเคิร์ท โดยกำหนดค่าคะแนนตามระดับความคิดเห็นดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	เป็นความจริงมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	เป็นความจริงมาก
3 คะแนน	หมายถึง	เป็นความจริงปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	เป็นความจริงน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	เป็นความจริงน้อยที่สุด

การสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาเอกสาร หนังสือ บทความ งานวิจัยทั้งในและต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองตามแนวคิดของกุกลิเอลมีโน (Guglielmino) ในสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา
2. ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating scale) ของลิเคิร์ท และนำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1 และ 2 มาสร้างแบบสอบถาม จำนวน 8 ด้าน 50 ข้อ
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบเพื่อพิจารณาความตรงตามเนื้อหา
4. นำผลการพิจารณาคำนวณค่าความเหมาะสม สอดคล้อง ด้วยค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Item-objective congruence index) ได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.94 แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ทำหนังสือถึงคณบดีคณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลวิจัยจากนักศึกษา
2. นำแบบสอบถามไปใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 300-21006 การจัดการเรียนรู้และการจัดการชั้นเรียน สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา จำนวน 120 คน

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วยเพศ และสาขาวิชา โดยใช้ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองตามเพศ สาขานาฏศิลป์ไทยศึกษา นาฏศิลป์สากลศึกษา ดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา ดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา โดยการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และวิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา โดยทดสอบ t-test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one-way ANOVA) และหากพบความแตกต่างจะทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe'

เกณฑ์การแปลผลคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการทางสถิติ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

1.1 ค่าความถี่ (Frequency)

1.2 ค่าร้อยละ (Percentage)

1.3 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)

1.4 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

2.1 ทดสอบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ใช้การทดสอบ t (t-test)

2.2 ทดสอบสมมติฐานที่เปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่มขึ้นไปใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way analysis of variance) หากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจึงทำการทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's method) โดยการใช้โปรแกรมประมวลผลวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากแบบสอบถามและได้ดำเนินการวิเคราะห์ และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1. ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้	3.87	.45	มาก
2. ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	3.68	.47	มาก
3. ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน	3.21	.47	ปานกลาง
4. ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง	3.82	.50	มาก
5. ด้านความรักในการเรียน	3.80	.47	มาก
6. ด้านความคิดสร้างสรรค์	3.82	.52	มาก
7. ด้านมองอนาคตในแง่ดี	3.87	.49	มาก
8. ด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา	3.81	.51	มาก
รวม	3.73	.22	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้และด้านมองอนาคตในแง่ดีสูงสุด ($\bar{x} = 3.87$) รองลงมาคือด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง ($\bar{x} = 3.82$) และด้านความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 3.82$)

ตารางที่ 2 ผลการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามสาขาวิชา

ลักษณะการเรียนรู้ แบบนำตนเอง	สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา			สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทย			สาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากล			สาขาวิชานาฏศิลป์สากล		
	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ	$\bar{X}$	S.D	ระดับ
1. ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้	3.93	.40	มาก	3.71	.46	มาก	3.87	.54	มาก	3.87	.00	มาก
2. ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ	3.73	.42	มาก	3.58	.51	มาก	3.62	.55	มาก	3.16	.00	ปานกลาง
3. ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน	3.23	.39	ปานกลาง	3.06	.57	ปานกลาง	3.35	.52	ปานกลาง	2.50	.00	ปานกลาง
4. ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง	3.86	.42	มาก	3.71	.68	มาก	3.84	.51	มาก	3.16	.00	ปานกลาง
5. ด้านความรักในการเรียน	3.83	.40	มาก	3.69	.62	มาก	3.88	.47	มาก	3.33	.00	ปานกลาง
6. ด้านความคิดสร้างสรรค์	3.87	.42	มาก	3.65	.61	มาก	3.85	.70	มาก	3.66	.00	มาก
7. ด้านมองอนาคตในแง่ดี	3.90	.39	มาก	3.76	.65	มาก	3.88	.56	มาก	3.50	.00	มาก
8. ด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา	3.84	.47	มาก	3.78	.55	มาก	3.79	.63	มาก	3.20	.00	ปานกลาง
รวม	3.77	.27	มาก	3.76	.48	มาก	3.73	.37	มาก	3.30	.00	ปานกลาง

จากตารางที่ 2 นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองจำแนกตามสาขาพบว่านักศึกษาศาขวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้สูงสุด ($\bar{x} = 3.93$) รองลงมาคือด้านมองอนาคตในแง่ดี ($\bar{x} = 3.90$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 3.87$) และต่ำสุดในด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ($\bar{x} = 3.23$) นักศึกษาศาวิชาดนตรี

คิตศิลป์ไทยศึกษา มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$) โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหาสูงสุด ($\bar{x}=3.78$) รองลงมาคือด้านมองอนาคตในแง่ดี ($\bar{x} = 3.76$) ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง ($\bar{x} = 3.71$) และต่ำสุดในด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ($\bar{x} = 3.06$) นักศึกษาศาสาวิชาดนตรีคิตศิลป์สากล มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะการนำตนเองในด้านความรักในการเรียน สูงสุด ($\bar{x} = 3.88$) รองลงมาคือด้านการเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ ($\bar{x} = 3.87$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 3.85$) และต่ำสุดในด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ($\bar{x} = 3.335$) นักศึกษาศาสาวิชานาฏศิลป์สากลศึกษา มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.30$) โดยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองในด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ สูงสุด ($\bar{x} = 3.87$) รองลงมาคือด้านความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 3.66$) ด้านมองอนาคตในแง่ดี ($\bar{x} = 3.50$) และต่ำสุดในด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ($\bar{x} = 3.25$)

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามเพศ

ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง	จำนวน	$\bar{x}$	S.D.	t	df	p
เพศชาย	52	3.71	.44	.606	118	.546
เพศหญิง	68	3.75	.30			

จากตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามเพศ พบว่า ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามสาขาวิชา

คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง	แหล่งของความแปรปรวน	Sum of Squares (SS)	df	Mean Square (MS)	F	Sig. (p)
1. ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้	ระหว่างกลุ่ม	.960	3	.320	1.624	.188
	ภายในกลุ่ม	22.868	116	.197		
	รวม	23.828	119			
	ระหว่างกลุ่ม	.811	3	.270	1.214	.308
	ภายในกลุ่ม	25.832	116	.223		

คุณลักษณะการเรียนรู้แบบ นำตนเอง	แหล่งของความ แปรปรวน	Sum of Squares (SS)	df	Mean Square (MS)	F	Sig. (p)
2. ด้านมโนทัศน์ของตนเอง ในการเป็นผู้เรียนที่มี ประสิทธิภาพ	รวม	26.644	119			
3. ด้านความคิดริเริ่มและมี อิสระในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	1.546	3	.515	2.393	.072
	ภายในกลุ่ม	24.977	116	.215		
	รวม	26.523	119			
4. ด้านความรับผิดชอบต่อ การเรียนรู้ของตนเอง	ระหว่างกลุ่ม	.829	3	.276	1.082	.360
	ภายในกลุ่ม	29.625	116	.255		
	รวม	30.453	119			
5. ด้านความรักในการเรียน	ระหว่างกลุ่ม	.757	3	.252	1.128	.341
	ภายในกลุ่ม	25.946	116	.224		
	รวม	26.703	119			
6. ด้านความคิดสร้างสรรค์	ระหว่างกลุ่ม	.970	3	.323	1.169	.325
	ภายในกลุ่ม	32.095	116	.277		
	รวม	33.065	119			
7. ด้านมองอนาคตในแง่ดี	ระหว่างกลุ่ม	.557	3	.186	.766	.515
	ภายในกลุ่ม	28.080	116	.242		
	รวม	28.637	119			
8. ด้านทักษะที่จำเป็นในการ เรียนและการแก้ปัญหา	ระหว่างกลุ่ม	.466	3	.155	.570	.636
	ภายในกลุ่ม	31.627	116			
	รวม	32.093	119			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.680	3	.227	1.681	.175
	ภายในกลุ่ม	15.642	116	.135		
	รวม	16.322	116			

จากตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2 คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามสาขาวิชา พบว่า ไม่แตกต่างกัน

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ในด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ และด้านมองอนาคตในแง่ดี สูงสุด ($\bar{x} = 3.87$) รองลงมาคือด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเอง ($\bar{x} = 3.82$) ด้านความคิดสร้างสรรค์ ($\bar{x} = 3.82$) และต่ำสุดในด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ($\bar{x} = 3.21$)

ผลการศึกษาคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามสาขาวิชา พบว่า นักศึกษาสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.77$) นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์ไทยศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.76$) นักศึกษาสาขาวิชาดนตรีคีตศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 3.73$) และนักศึกษานาฏศิลป์สากลศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x} = 3.30$)

ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพศชายและเพศหญิง พบว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

ผลการเปรียบเทียบลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ พบว่า ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาในแต่ละสาขาวิชาไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับมาก 7 ด้าน คือ ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ ด้านโน้มน้าของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความรับผิดชอบต่อเรียนของตนเอง ด้านความรักในการเรียน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านมองโลกในแง่ดี และด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา และด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เนื่องจากหลักสูตรที่นักศึกษาเรียนเป็นหลักสูตรที่เน้นให้มีความรู้ความสามารถในด้านศิลปวัฒนธรรม มีความคิดริเริ่ม

สร้างสรรค์ สามารถบูรณาการความรู้ในศาสตร์สู่การจัดการศึกษา สอดคล้องกับ โนลส์ (Knowles. 1975 : 14 - 17) กล่าวว่าพัฒนาให้บุคคลเรียนรู้ด้วยตนเองควรส่งเสริมให้บุคคลนั้นรู้จักวิธีการเรียนของตนเอง กำหนดเป้าหมาย หาแหล่งความรู้ เลือกใช้ยุทธวิธีการเรียนรู้ ผู้เรียนจะมีจุดหมายชัดเจนและมีแรงจูงใจสูง เรียนอย่างตั้งใจ สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนรู้ได้ สามารถพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นอิสระในการเรียน และจะมีความรับผิดชอบต่อนตนเองเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อีกทั้งการเรียนรู้แบบนำตนเองจะทำให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถให้สอดคล้องกับระบบการศึกษาใหม่ ทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้อย่างมีความสุข และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิมพ์พรรณ เทพสุเมธานนท์ และ สุวพิชชา ประสิทธิ์ธัญกิจ (2553) เรื่อง การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหงโดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก จำนวน 9 ด้าน คือ ด้านความสามารถเริ่มเรียนรู้ด้วยตนเอง ด้านความรักและความต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ด้านความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้และมีขั้นตอนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายด้านความอดทนในการแสวงหาความรู้ ด้านการประเมินผลตนเองได้อย่างถูกต้องยุติธรรม ด้านการมีวินัยในตนเองและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ ด้านความสามารถในการตั้งคำถามเพื่อการนำไปสู่ความรู้ที่ต้องการ ด้านความสามารถในการเลือกทักษะเพื่อการเรียนรู้ และด้านการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อส่งเสริมบรรยากาศในการเรียนรู้ และอยู่ในระดับปานกลาง 2 ด้าน คือด้านการทุ่มเทเพื่อการเรียนรู้ด้วยความพยายามอย่างเหมาะสม และด้านการแสวงหาคำตอบเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. การเปรียบเทียบคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ จำแนกตามสาขาวิชา ในภาพรวม ด้านเปิดใจรับโอกาสในการเรียนรู้ ด้านมโนทัศน์ของตนเองในการเป็นผู้เรียนที่มีประสิทธิภาพ ด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระในการเรียน ด้านความรับผิดชอบต่อเรียนของตนเอง ด้านความรักในการเรียน ด้านความคิดสร้างสรรค์ ด้านมองอนาคตในแง่ดี ด้านทักษะจำเป็นในการเรียนและการแก้ปัญหา พบว่านักศึกษาแต่ละสาขาวิชา มีลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา มีลักษณะการเรียนรู้โดยรวมไม่แตกต่างกัน แม้จะมีบางด้านที่แตกต่างแต่ไม่ส่งผลให้เห็นความต่างอย่างชัดเจน เนื่องมาจากนักศึกษาส่วนใหญ่มีเป้าหมายในการศึกษาไปในแนวทางเดียวกัน และเนื้อหาวิชาส่วนใหญ่จะเป็นเนื้อหาวิชาที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับ จารุณี คงเมือง (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง คุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบคุณลักษณะของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง คณะบริหารธุรกิจ พบว่า นักศึกษามีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก นักศึกษาที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน มีคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน และการศึกษาตัวแปรพบว่าวิธีการเรียนมีผลต่อการเรียนรู้แบบนำตนเอง

3. การเปรียบเทียบคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ เพศชายและเพศหญิง พบว่า มีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจาก นักศึกษาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ซึ่งมีความสามารถในการปรับตัวสำหรับการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาได้ในระดับหนึ่ง สามารถรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองและควบคุมพฤติกรรม การเรียนของตนเองได้ สอดคล้องกับ สเคเจอร์ (Skager. 1978: 13-14) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นการพัฒนาการเรียนรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ ความสามารถในการวางแผน การปฏิบัติและการ ประเมินของกิจกรรมการเรียนรู้ และสอดคล้องกับ โนลส์ (Knowles. 1975: 14-17) กล่าวถึง กระบวนการ เรียนรู้แบบนำตนเอง เป็นวิธีการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับสภาพและกระบวนการพัฒนาทางจิตวิทยาและ กระบวนการทางธรรมชาติ มนุษย์เกิดมาช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาพ่อแม่และอาศัยคนอื่นอยู่ตลอด เมื่อ เติบโตขึ้นค่อยๆ พัฒนาตนเองไปสู่ความเป็นอิสระมีความรับผิดชอบในชีวิตของตนเอง ไม่พึ่งคนอื่น การพัฒนา เป็นไปในสภาพที่เพิ่มความเป็นตัวของตัวเอง และขึ้นนำตนเองได้มากขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ แสงเดือน เจริญฉิม (2555) ซึ่งได้ทำการวิจัย เรื่องความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเองของนิสิตฝึก ประสบการณ์วิชาชีพครู คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูมีความสามารถในการเรียนรู้แบบนำตนเอง อยู่ในระดับสูงทุกด้าน โดยด้าน ความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้และทักษะแก้ปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด และด้านความคิดริเริ่ม และมีอิสระในการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด การศึกษาตัวแปรพบว่าเพศและสาขาไม่มีผลต่อการเรียนรู้แบบนำ ตนเอง

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย คุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษา คณะศิลปศึกษา สถาบันบัณฑิต พัฒนศิลป์ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การจัดการเรียนการสอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พัฒนาด้านความคิดริเริ่มและมีอิสระ ในการในการเรียนเพิ่มมากขึ้น โดยฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการศึกษาค้นคว้า มีทักษะการสังเกต การตั้งคำถาม และ สงสัยต่อความรู้ที่ได้ศึกษาให้มากขึ้น เพื่อจะได้เกิดความต้องการในการค้นหาคำตอบซึ่งนอกจะส่งผลให้ผู้เรียน มีความสามารถในการเรียนรู้แล้ว ยังเป็นการเตรียมพร้อมตนเองให้เป็นผู้มีความกระตือรือร้นในการศึกษาหา ความรู้เพิ่มเติมตลอดเวลา อันจะเป็นผลดีต่อการปฏิบัติหน้าที่ครูในอนาคต

1.2 สถาบันควรมีการส่งเสริมและพัฒนาให้นักศึกษาทุกคนมีคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำ ตนเอง เพื่อช่วยให้นักศึกษามีคุณสมบัติที่ดีติดตัวไปตลอดจนจบการศึกษาและก้าวเข้าสู่การทำงานอย่างมี ประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัย เรื่องคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองของนักศึกษาทุกชั้นปีของคณะ และส่วนภูมิภาค

2.2 ศึกษาและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเอง

2.3 ศึกษาผลการนำรูปแบบการเรียนรู้ที่พัฒนาคุณลักษณะการเรียนรู้แบบนำตนเองมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

เอกสารอ้างอิง

Baxter, L.Z. (1994). **The** association of self-directed learning readiness, learning styles, self-paced instruction, and confidence to perform on job. Doctoral dissertation, University of North Texas.

Brockbank, A., & McGill, I. (2007). Facilitating Reflective Learning in Higher Education (2nd ed.). Maidenhead: Open University Press McGraw-Hill.

Gulielmino, L.M. (1997). Development of the self-directed learning readiness scale. Doctoral dissertation, University of Georgia.

Hiemstra.(1994). Self- Directed Learning. From: <http://home.twcnny.rr.com/hiemstra/sdlhdbk.html>

Jarunee Khongmuang.(2012). Khunlaksanananrduai kannamton engkhongnaksuksa Laksut Borihanthurakitbundit Khanaborihanthurakit Mahawitthayalairamkhamhaeng [Self-directed learning features of curriculum students Bachelor of Business Administration Faculty of Business Administration Ramkhamhaeng university]. (Master thesis). Bangkok, Thailand: Bunditwitthayalai Srinakharinwirot University.

Kanksathai. (2004). Sam Matrathan Sip-et Tuabongchi Nguankhaisamkhan Sang sangkhom thaihaipensangkomheangkanrainru [3 Standard 11 Indicator, The condition to create a Thai society to be a society of learning] Wansan, Bangkok, 59- 60.

- Khanat Thatthong. (2016). Lakkanchatkanrianru. [Principles of learning management]
Nakhonpathom: Petchkasemkanphi.
- Knowles, Malolm S. (1975). Self-Directed Learning: A guide for learners and teachers. Chicago
: Associate Press.
- Nadda Angsuwothai. (2007). Kanphatthanarupbaepkanriankason wichakhemi baepnamton-
eng khonnaksusaradapparinyatri [Development of learning styles for teaching
chemistry that focuses on the learning process Self-directed undergraduate students].
(PhD thesis). Bangkok, Thailand: Bunditwitthayalai Srinakharinwirot University.
- Phraratchabanyatkansuksahaengchat B.C.2542. (1999).[National Education Act, 1999].
(pp1-23). Bangkok, Thailand: Ratchakitchanubeksa. Lem Nungroisiphok.
- Pimphan Thepsumethanon laesuwaphitcha Prasitthithankit. (2010). Kanrianrukannamton
EngkhongNaksuksaphakwichaphunthankansksa Khanasuksasat Mahawitthayalai
Ramkhamhaeng [Self-learning of Students of the Department of Education Foundation
Faculty of Education Ramkhamhaeng university]. Bangkok, Thailand: Ramkhamhaeng
University.
- Skager, Rodney. W. (1978). Lift long education practice. Hamburg : UNESCO Institute for
Education.
- Somkhit Isawat. (1989). Kanrianruduaiton eng [Self learning]. Wansankanssanokrongrian,
(June-August).